

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **S., a. s., C.**, IČO: X., proti povinnému **M. H., naposledy bytom M.**, t. č. na neznámom mieste, zastúpenému opatrovníkom E. H., bytom M., **o vymoženie 33,19 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom, pod sp. zn. 5 Er 925/2011, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 28. septembra 2012, č. k. 4 CoE 142/2012-32, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Povinnému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Súdnemu exekútorovi bol 12. októbra 2011 doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie na základe „Bloku na pokutu, nezaplatenú na mieste č. AA 343348“ (ďalej len „exekučný titul“), ktorý vydalo Obvodné oddelenie Policajného zboru Myjava dňa 6. októbra 2008, ktorý sa stal právoplatným dňa 6. októbra 2008 a vykonateľným dňa 21. októbra 2008 a ktorým bola povinnému uložená pokuta 33,19 eur (1 000,-- Sk).

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom uznesením z 25. októbra 2013, č. k. 5 Er 925/2011-11 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

V odôvodnení uznesenia súd prvého stupňa poukázal na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ust. § 51 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom od 1. septembra 2008 a na ust. § 71 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní.

Súd prvého stupňa mal za to, že výkon rozhodnutia bolo možné nariadiť iba v lehote do troch rokov po uplynutí lehoty určenej pre splnenie uloženej povinnosti, t. j. odo dňa

vykonateľnosti rozhodnutia, teda odo dňa 21. októbra 2008. Táto trojročná lehota je prekluzívna (súd na jej uplynutie prihliada z úradnej povinnosti), a v jej priebehu sa musí výkon rozhodnutia nariadiť. Prekluzívna lehota začala plynúť 22. októbra 2008. Výkon rozhodnutia o priestupku bolo možné nariadiť do dňa 24. októbra 2011 (22. októbra 2008 - sobota), a týmto dňom lehota oprávnenému na vykonanie rozhodnutia márne uplynula. S poukazom na márne uplynutie lehoty na nariadenie výkonu rozhodnutia súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Trenčíne uznesením z 28. septembra 2012, č. k. 4 CoE 142/2012-32 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s.p.). V odôvodnení uviedol, že vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.).

Odvolačný súd v odôvodnení uznesenia poukázal na ust. § 51 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a na ust. § 71 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, ktorý je potrebné v danej veci aplikovať na základe ust. § 51 zákona o priestupkoch. Zákon ustanovuje trojročnú hmotnoprávnu lehotu, v ktorej sa musí výkon rozhodnutia nariadiť (s účinnosťou od 1. januára 2004 už neplatí, že ak sa v trojročnej lehote konanie o výkon rozhodnutia začalo, musí sa v tejto lehote i skončiť). Táto lehota má prekluzívny charakter, čo znamená, že jej uplynutím právo na vykonanie rozhodnutia zaniká. Začiatok plynutia tejto lehoty je viazaný na uplynutie lehoty určenej na splnenie uloženej povinnosti. Na uplynutie prekluzívnej lehoty prihliada príslušný orgán (v danom prípade exekučný súd) z úradnej povinnosti (ex officio).

Odvolačný súd mal za to, že pre určenie toho, či trojročná zákonná prekluzívna lehota je v konkrétnom prípade zachovaná, nie je významné začatie exekučného konania (v predmetnej veci sa exekučné konanie začalo 12. októbra 2011), ako sa mylne domnieval oprávnený, ale jeho nariadenie orgánom uskutočňujúcim výkon rozhodnutia. V danom prípade podľa Exekučného poriadku je to rozhodnutie súdneho exekútora, ktorý uskutočňuje exekúciu, a to upovedomenie o začatí exekúcie. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že exekučné konanie sa síce začína doručením návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, avšak samotný výkon exekúcie začína až vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Prvým úkonom samotnej exekučnej činnosti súdneho exekútora je vydanie upovedomenia o začatí exekúcie v zmysle § 47 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku, ktorý

úkon však môže súdny exekútor vykonať až po tom, ako bol exekučným súdom poverený na vykonanie exekúcie (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2009, sp. zn. 2 Cdo 4/2008).

Odvolací súd v odôvodnení konštatoval, že zákonná trojročná prekluzívna lehota začala plynúť 22. októbra 2008 (rozhodnutie nadobudlo vykonateľnosť 21. októbra 2008) a uplynula 21. októbra 2011 (v zmysle ust. § 57 ods. 2 O. s. p., a nie, ako uviedol súd prvého stupňa 24. októbra 2011), do ktorej nebolo vo veci vydané upovedomenie o začatí exekúcie. V zmysle ust. § 154 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p. je pre rozhodnutie súdu rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, pričom súd prvého stupňa bol povinný ex offio prihliadnuť na márne uplynutie prekluzívnej lehoty na nariadenie výkonu rozhodnutia, ktoré má byť exekučným titulom v predmetnej veci. Súd prvého stupňa preto postupoval správne, keď žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie. Svoje dovolanie odôvodnil tým, že rozhodnutia oboch súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, v dôsledku čoho sa oprávnenému ako účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom. Oprávnený zaujal názor, že ust. § 72 ods. 2 Správneho poriadku má odkazujúci charakter na § 36 ods. 1 a ods. 2 Exekučného poriadku. Ak oprávnené osoby využijú svoje dispozičné oprávnenie a podajú návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi podľa § 36 ods. 1 Exekučného poriadku, následný procesný postup sa už bude riadiť výlučne ustanoveniami Exekučného poriadku. Podľa oprávneného uvedené vyplýva aj z ust. § 41 ods. 2 písm. f/ Exekučného poriadku. Uviedol, že z ust. § 71 ods. 3 Správneho poriadku vyplýva, že lehota troch rokov je lehotou hmotnoprávnou a jej márnym uplynutím dochádza k zániku oprávnenia vymáhať uloženú povinnosť. Je vecou oprávneného, kedy sa v priebehu plynutia lehoty rozhodne podať návrh na vykonanie exekúcie. Oprávnený je toho názoru, že dodržanie lehoty uvedenej v ust. § 71 ods. 3 Správneho poriadku nemôže byť dané mimo dispozície toho, komu plynutie spôsobí zánik práva, čo by sa stalo, ak by sa pripustil záver oboch súdov. Uviedol, že pre posudzovanie toho, či uvedená lehota uplynula, alebo nie je rozhodujúcim okamihom deň doručenia návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Namietal porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, v dôsledku čoho mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedol, že za porušenie tohto práva treba považovať aj rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak pre takéto rozhodnutie neboli

splnené zákonom stanovené podmienky, pretože takým rozhodnutím sa oprávnenému v exekučnom konaní odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinný sa k dovolaniu oprávneného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd do volací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania v zmysle § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu. V predmetnej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p.

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p., je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Podľa § 239 ods. 2 O. s. p., je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré je napadnuté dovolaním oprávneného, nevykazuje znaky uznesení uvedených v citovaných ustanoveniach. V danej veci odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, nejde ani o uznesenie uvedené v § 239 ods. 2 písm. b/ a písm. c/ O. s. p. Vzhľadom na uvedené, prípustnosť dovolania nie je v zmysle § 239 ods. 1 a ods. 2 proti napadnutému uzneseniu daná.

V zmysle § 242 ods. 1 O. s. p., (druhá veta) je dovolací súd povinný prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Iba v prípade, že by rozhodnutie odvolacieho súdu alebo predchádzajúce konanie vykazovalo procesnú vadu uvedenú v ust. § 237 O. s. p., by bolo dovolanie prípustné. Najvyšší súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania, smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 písm. a/ až písm. g/ O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesné nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát).

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p. nie je predmet konania významný, ak je konanie postihnuté niektorou z väd v tomto ustanovení uvedených, teda možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesné neprípustné (R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Oprávnený v podanom dovolaní namietal, že súdy svojím postupom oprávnenému ako účastníkovi konania odňali možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

O vadu konania, uvedenú v ust. § 237 písm. f/ O. s. p., ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nešlo z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a oprávnenému neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov.

Oprávnený v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. namietal aj porušenie jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva, alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. Ú S 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto („každý“) domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06).

Z obsahu dovolania je zrejmé, že k procesnej vade konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. a k porušeniu práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces malo podľa oprávneného dôjsť v dôsledku neprávneho rozhodnutia exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia, keď preto neboli splnené zákonom stanovené podmienky, keď súdy nesprávne právne posúdili uplynutie prekluzívnej lehoty uvedenej v § 71 ods. 3 Správneho poriadku. Z uvedeného je zrejmé, že oprávnený existenciu procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p. nezakladá na tvrdení, že súdy porušili ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, upravujúce postup súdu v občianskom súdnom konaní alebo, že mu znemožnili urobiť niektorý procesný úkon a pod. Podstatou jeho dovolacích námietok je, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Z obsahového hľadiska (§41 ods. 2 O. s. p.) teda zo strany oprávneného nejde o námietku odňatia možnosti konať pred súdom, ale o námietku inú, ktorú oprávnený uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia. To znamená, že aj keď v danom prípade oprávnený namietal, že postupom súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nešpecifikoval, akým konaním súdom mu bola znemožnená realizácia procesných práv, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom. Nesprávne právne posúdenie veci nemá pôvod v žiadnej procesnej vade konania, uvedenej v § 237 O. s. p. Nesprávne právne posúdenie veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd nepoužil náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Najvyšší súd preto považuje za potrebné uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci, zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže vo všeobecnosti zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., pretože právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť, vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka.

Z uvedeného je zrejmé, že namietaným postupom súdov nebola oprávnenému ako účastníkovi konania znemožnená realizácia jeho procesných oprávnení, ktoré mu vyplývajú z Občianskeho súdneho poriadku a v tejto súvislosti nebolo porušené právo oprávneného na súdnu ochranu v zmysle § 46 ods. 1 Ústavy SR.

Najvyšší súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov oboch stupňov sú riadne odôvodnené v súlade požiadavkou preskúmateľnosti. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré oprávneným predložené listiny preskúmal a s akými skutkovými závermi, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nesplnení podmienok pre vyhovie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie odôvodnil dostatočne zrozumiteľne a určito. Rovnako aj odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s požiadavkami kladenými na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia (§ 157, § 211 O. s. p.) a vysporiadal sa so všetkými pre vec podstatnými argumentmi oprávneného uvedenými v odvolaní, ktoré zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil. Skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a rovnako aj odôvodnenie napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 a § 211 ods. 2 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv oprávneného.

V preskúmvanej veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. a § 211 ods. 2 O. s. p. V tejto súvislosti teda postupom súdov nebola oprávnenému ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom.

K námietke oprávneného ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. najvyšší súd dodáva, že nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia oprávneného boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, prichádzalo

do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesné prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodíť z ustanovenia § 239 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo povinnému zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky však trovy dovolacieho konania povinnému nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. februára 2014

JUDr. Darina Ličková, v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová